

ת"פ 65481/07/18 - מדינת ישראל נגד לואי ג'בר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65481-07-18 מדינת ישראל נ' ג'בר
תיק חיצוני: 504944/2017

בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם לואי ג'בר
ב"כ המאשימה: עו"ד נעמה ישראל
ב"כ הנאשם: עו"ד עומיר מריד
החלטה

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 14.11.17 בשעה 15:00 בבית שמש, עלה הנאשם על קו אוטובוס שבו נסע באותה עת המתלונן. הנאשם התיישב ליד המתלונן ואמר לו: "היום שלך יבוא... אתה הלשנת על כל הכפר יא משת"פ". מספר ימים קודם לכן, בעת שנפגשו באקראי באוטובוס אחר בישוב מברשת ציון, התיישב הנאשם מאחורי המתלונן ואמר לו "היום שלך יגיע".

2. לפני טענה מקדמית, לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה. נטען כי תוכן הדברים שנאמרו אינו מקיים את היסוד העובדתי בעבירת האיומים, וגם אם הנאשם אמר דברים אלה, לא התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש.

3. המאשימה מבקשת לדחות את הבקשה וטוענת כי המילים "יומך יבוא" בצירוף הביטוי "משת"פ" הם איום על חייו, גופו ולכל הפחות, על שמו הטוב של המתלונן, ולו באופן מרומז. עוד נטען כי העובדה שמדובר באמרות שנאמרו בשתי הזדמנויות שונות תוך שהנאשם התקרב למתלונן ללא כל הזמנה, מלמדת על רצינות האיום, וכי העובדה שהמתלונן מיהר לפנות למשטרה מלמדת על הבנתו את המסר שנועד להפחידו.

דין והכרעה

4. סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 קובע כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו,

דינו- מאסר שלוש שנים."

5. במקרה דנן האמרות המיוחסות לנאשם **"היום שלך יבוא..."** וכן **"היום שלך יגיע"** אינן מתייחסות בהכרח לפגיעה שלא כדין בחייו, בגופו או בשמו הטוב של המתלונן, גם כאשר צמוד לביטויים אלה כינוי הגנאי הטעון מאד **"משת"פ"**. הגם שאיום עשוי לעיתים להיות מרומז, אין באמרות אלה כדי ללמד על פגיעה צפויה של הנאשם במתלונן, בחייו, בגופו או בשמו הטוב, ובאותו מידה הן מהוות אך מילות גנאי בלתי ערבות לאוזן, העשויות להיות מעוררות חרדה, אך בעלות אופי מותר (ראו למשל י. קדמי, **על הדין בפלילים** (תשס"ו, חלק רביעי) עמ' 2128).

החרדה עשויה להתעורר, ויש להניח שאף התעוררה אצל המתלונן, בשל הרמיזה על גורלו המר של מי שהוא "משתף פעולה". ואולם אין במילים אלה כדי ללמד על כוונה כי גורל זה יהיה פגיעה שלא כדין במתלונן על ידי הנאשם או אדם אחר.

6. הגם שעובדות כתב האישום מלמדות מתוכן, כי בדברים המיוחסים לו הנאשם התכוון, לכל הפחות, להקניט את המתלונן, אין בכך כדי להשלים את החסר בתוכן הדברים עצמם. ראו

לעניין זה ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פ"ד מ"ג (3) 384):

"עוד עלינו ליתן את הדעת להבחנה שבין 'איומים', כמובנם בסעיף 192 לחוק, לבין עצה, התראה והבעת דעה, שגם בהן יש להביא את השומע הסביר לכדי פחד מפני הרעה הצפויה לו ולערער את שלוות נפשו. שאפילו מביאות אמירות כאלה לידי הפחדת אדם רגיל, ואפילו מתלווית להן הכוונה להפחיד, אין הן תמיד בגדר 'איומים', כשביסוד האמירה עומד הרצון להביא את השומע למודעות בדבר תוצאה פוגענית אפשרית בו ולשקילת צעדיו בהתאם. שכן לא דומה 'הפחדה קונסטרוקטיבית' ל'הפחדה שלילית' היא ההפחדה שמפניה בא סעיף 192 להגן".

7. לפיכך, כתב האישום אינו מגלה עבירת איומים המיוחסת לנאשם, ובהתאם להוראות סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מבטלת את כתב האישום.

8. זכות ערעור כחוק.

9. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

